Sergiu Somesan - Casca alba si-un copil in ploaie

Stam de cateva zile in transee si-i asteptam pe ceilalti; ploaia cade peste noi nemiloasa si preface campia din fata noastra intr-o adevarata mlastina. Tocmai ma hotarasc sa comand plecarea unei patrule cand unul din soldatii mei tresare si-mi face semn, in sectorul lui de tragere a aparut o silueta abia vizibila prin rafalele dese ale ploii. Ii fac semn sa mai astepte si el da din cap ca a inteles si se sprijina mai bine de patul armei, luand in vizor conturul nesigur al celui din fata. S-a mai apropiat intre timp si acum se vede clar: are o casca alba, deci este inamic.

- Foc! soptesc eu cand a ajuns destul de aproape de noi si, in aceasi clipa, soldatul inamic se prabuseste cu fata in noroi.

Fac semn la doi soldati si ei se reped afara din transee, il apuca pe cel cazut de brate si il tarasc pana la picioarele mele. Da, a ochit bine soldatul meu: inamicul nu are nici o rana vizibila. Ma aplec, ii ridic vestonul si cu cheia de control ii deschid pieptul. Scot cartela cu programul, o rup bucatele si o arunc in timp ce soldatii mei ranjesc satisfacuti, apoi ii pun in loc o cartela de-a noastra. Unul din soldati aduce o casca neagra si i-o pune pe cap si tot el ii sterge noroiul de pe fata. Apoi il activez. Se ridica nesigur si, cand da cu ochii de mine, ma saluta. Imi place sa am multi soldati in subordine. Un specialist in psihorobotica de la Centrul de reparatii mi-a spus odata, cand era in toane bune si avea chef de vorba, ca placerea asta era un rudiment al unei trasaturi de caracter uman, cultivat cu grija si incurajat la sefi: orgoliul. Si atunci, ne simtim cu atat mai bine si mai importanti cu cat avem mai multi in subordine. Si tot el mi-a mai spus ca asta ne face de obicei sa fim buni ofiteri si sa nu riscam fara rost viata soldatilor. Abia atunci am inteles eu de ce nu ii las eu pe soldatii mei sa traga decat atunci cand soldatii inamici au ajuns destul de aprope ca sa se poata tinti cu precizie in butonul din mijlocul pieptului, cel care suspenda functiile vitale.

Din nefericire, nu toti soldatii mei nimeresc butonul si atunci gloantele noastre rup bucati mari din soldatii inamici pe care noi nu stim cum sa le mai

punem la loc, iar cei astfel stricati raman abandonati in fata transeelor. Inainte, robotii deteriorati ii duceam la Centrul de depanare, unde erau oameni care stiau sa-i repare. Dupa escaladarea razboiului si folosirea armelor nucleare, am gasit tot mai putini oameni la Centru, iar cei care ramasesera pareau a fi prea slabiti pentru a se mai ocupa de robotii defecti. Specialistul de care am vorbit spunea ca probabil oamenii vor pieri cu totii pentru ca nivelul de radiatii a crescut mult peste valoarea la care se asteptasera chiar si cei mai pesimisti dintre ei.

- Dar nu fi suparat pentru asta, a incercat el sa glumeasca. Sunt sigur ca voi veti castiga razboiul.

- Ce te face sa crezi asta? l-am intrebat nedumerit.

S-a facut dintr-o data palid la fata, a inchis ochii si nu mi-a mai raspuns.

Am crezut chiar ca a murit, la fel ca toti ceilalti, dar, intr-un tarziu, a deschis cu greu ochii soptindu-mi:

- Chestie de logica, dragul meu, chestie de logica... Intr-o lume atat de intunecata, atat de plina de fum, de cenusa si in care ploua tot timpul, niste soldati cu casti albe nu au absolut nici o sansa... sunt prea vizibili.Atata lucru putea sa te duca si pe tine mintea...

A rasuflat greu de cateva ori apoi a adaugat:

- Cand veti invinge, grabiti-va sa va bucurati de victorie pentru ca soarele nu o sa va lase prea mult ragaz...

- Chiar, ce se intampla cu soarele? De ce nu se mai vede? l-am intrebat eu atunci, dar nu a mai putut sa-mi raspunda pentru ca a inceput sa vomite si apoi si-a pierdut cunostinta si nu si-a mai revenit niciodata.

A fost ultimul om cu care am vorbit, sunt ingrijorat pentru soldatii mei si nu stiu ce sa le raspund cand ma intreaba de ce nu se mai vede soarele. Din ziua atacului nuclear, nu l-am mai vazut si un crepuscul cenusiu a invaluit pamantul. Mai avem pentru catva timp rezerve de energie, dar, in curand, va

trebui sa ne incarcam bateriile de la soare pentru ca altfel se va termina cu noi. Chiar si cand plec in patrulare nu iau cu mine soldatii cu cele mai bune reflexe, cum as dori, ci pe cei care au bateriile mai incarcate.

Aleg si acum pe baza acestui criteriu zece soldati si pornim in patrulare: in zare sunt niste dealuri stancoase si as vrea sa le cercetez sa nu avem vreo surpriza neplacuta din directia lor. Intalnim tot mai multi soldati cu casti negre plecati ca si noi in patrulare. Se pare ca specialistul de la Centru a avut dreptate si ca noi vom fi pana la urma invingatori. Oameni nu mai intalnim de loc. La inceput, cand ieseam in patrulare se intampla sa mai intalnim cate unul, doi... Erau infometati, zdrentarosi si treceam pe langa ei fara sa-i bagam in seama. Uneori, aruncau cu pietre in noi, dar erau prea slabiti ca sa ne faca vreun rau. Ultima data cand am intalnit oameni s-a intamplat sa fie o familie. Erau adunati langa un pom, femeia si cei doi copii stateau pe vine si scanceau de foamne si de frig, iar barbatul incerca sa doboare cele doua mere sfrijite din varful pomului aruncand cu pietre. Vazand ca nu reuseste, l-a podidit un plans uscat si sec. Cand ne-a zarit, a inceput sa azvarle cu pietre in noi.

- Scarbele dracului, a strigat el furios. Noi vom crapa si astia vor ramane sa cutreiere vesnic pamintul.

- Taci, taci ! s-a ridicat speriata femeia. Taci din gura sa nu-i starnesti.

Am trecut nepasatori, ca si altadata, mai departe. Puteau spune orice, vorbele lor nu ne atingeau. Noi eram programati numai sa-i nimicim pe cei care purtau casti albe.

De catva timp, se parea ca in sfarsit asemenea probleme se terminasera si ca nu vom mai intalni oamnei care sa ne deranjeze in patrularile noastre.

Ajungand la poalele dealurilor, am stabilit ca si altadata semnalele de alarmare si am dat ordin celor din patrula sa se imprastie. Abia m-am despartit de ceilalti cand, dinspre o viroaga, am auzit o rafala scurta. Am alergat spre locul unde s-au auzit impuscaturile si am vazut cativa soldati adunati langa un trup cazut. Ajungand mai aproape, am vazut ca era un om: din rana de la piept, sangele ii curgea amestecandu-se cu picaturile de apa ale ploii.

- Idiotule! am spus catre soldatul care trasese. De ce l-ai impuscat? Nu ai vazut ca este un om? Nu stiu ce este "idiot", dar asa imi spunea un ofiter de la Statul Major cand ii indeplineam aiurea ordinele.

Soldatul a aratat spre casca alba cazuta langa cel doborat. O avea pe cap. Am vazut ca e om, dar o avea pe cap.

Din mainile celui ucis, se rostogolisera in noroi cativa morcovi. I-am lovit cu piciorul si atunci dintr-o adancitura a peretelui stancos am auzit un scancet. Intorcand capul, am vazut doi ochi speriati: erau ai unui baietel de numai cativa ani. Era infricosat, dar era si flamand pentru ca ochii ii fugeau nelinistiti de la noi la morcovii imprastiati pe jos. Vazand ca nu miscam, si-a luat inima in dinti si a iesit cu miscari furise, a luat un morcov si a inceput sa-l rontaie lacom, privindu-ne in acelasi timp cu ochi atenti. De sus, ploaia continua sa cada cu inversunare, lovindu-l nemilos in crestet. Poate ca il deranja pentru ca a intins o mana slaba, scheletica dupa casca alba cazuta in noroi.

- Nu trageti! am strigat, vazand cum mainile soldatilor se inclesteaza pe arme. E doar un copil, nu trageti!

S-au oprit pentru ca au fost programati sa asculte de ordinele ofiterului lor, chiar daca acestea contravin programului de baza. In aceeasi clipa, copilul isi pune casca alba pe cap si rafala pornita din automatul meu ii zguduie trupul micut facandu-l sa se inchirceasca. Sunt un ofiter robot foarte complex, stiu ca este un copil si ca nu trebuie sa-l ucid, dar in programul meu este implantat prea adanc ordinul sa trag in tot ce misca si poarta casca alba.

Ramanem nemiscati langa cele doua trupuri sub ploaia ce cade nepasatoare.

Bateriile ne sunt aprope descarcate si cine stie daca va mai iesi vreodata soarele. Daca as fi un om, acum poate ca as plange, dar cum sunt doar un ofiter robot foarte complex dau ordin sa plecam mai departe sa cautam soldati cu casti albe.